

Yavuz Sultan Selim, idareyi ele geçirdiği zaman, düşmanları sindirilmiş ve hududları sağlamlaştıran bir Rumeli'ye karşılık, devletin geleceğine göz dikmiş Sark (Doğu) düşmanlarıyla yüz yüze gelmişti. Fakat iç emniyet sağlanmadan dışarı ile uğraşmak mümkün değildi. **Her saltanat değişikliğinde olduğu gibi, yine taht rakibi birkaç şehzâde çıkabilirdi**. Bunlar, tahti ele geçirmek için komsu bazı devletlerle anlaşmalar da yapabiliyorlardı. Böyle durumlarda üzerinde ittifak edilen konu, genellikle kendileri ile anlaşılan devletlere bazı bölgelerin terk edilmesi şeklinde oluyordu. Bu yüzden, bazı şehzâdelerin basının gitmesi gerekiyordu.

Ne çare ki, onlar gitmeyecek olsa, memleket gidecek veya memlekette kan gövdeyi götürecekti. Memleketi ve bütün bir tebeayı (vatandasi) böyle bir duruma sokmamak için Osmanlı hükümdarları gözlerinden yaşlar aka aka kardeşlerini ortadan kaldırmayı adeta bir vazife biliyorlardı. Zira bu, memleketin selâmeti için gerekliydi. Bununla beraber, daha önce de belirtildiği gibi Yavuz Sultan Selim, zararlı bir faaliyete girişmedikleri takdirde kardeşlerine bir fenalık yapmayacağına dair babasına söz vermişti.

Bu söze rağmen o, ağabeyleri olan Şehzâde Ahmed ile Şehzâde Korkut'un durumları ile yakından ilgileniyordu. Zira elde ettiği devlet idaresinin ve tahtının temellerinin sağlamlaşması bir bakıma bu ilgiye bağlıydı. Aksi takdirde tahti ile birlikte devlet de elden çıkabilirdi. Devletin elden gitmesi bir tarafa, zarar görmesi dahi bütün bir Müslüman toplumun yok olması veya başka din mensuplarının idaresine girmesi demektir. Nitekim kısa bir süre içinde cereyan eden hadiseler, Yavuz Sultan Selim'in bu ilgi konusunda ne kadar haklı olduğunu ortaya koyacaktır.

Gerçekten, Şehzâde Ahmed, kardeşi Selim'in, babasının yerine tahta geçmesini bir türlü kabul edememişti. O, gerek babasının, gerekse devlet adamlarının vaatleriyle kendisini Osmanlı tahtının tek varisi olarak biliyordu. Tahti ele geçirmek için de her şeyi yapmaya hazırdı. Onun, devletin yönetimini ele geçirme faaliyetleri yüzünden Sultan Selim, Ahmed gâilesini bertaraf etmek üzere hazırlanmak zorunda kalır. Zira Ahmed, babası II. Bâyezid'in sağlığında hükümdar olmak üzere harekete geçmiş, Üsküdar'a kadar gelmiş, fakat yeniçerilerin müdahalesi sonunda geri dönerek Konya'ya çekilmiş ve orada hükümdarlığını ilan ederek her tarafa hükümler göndermeye başlamıştı.

Ahmet. Konya'da padisahlığını ilan etmekle kalmamış, aynı zamanda oğlu Alaeddin'i göndererek 19 Haziran 1512'de Bursa'ya da ele geçirmişti. Alaeddin, Bursa Subasisi'ni öldürterek Hutbe ve Sikkeyi babası Sultan Ahmed adına çevirtmek ister. Fakat Bursa halkı buna karşı direnerek Selim'e bağlı olduklarını göstermeye ve ona itaat etmeye devam eder.

Lütfi Pasa, Alaeddin'in Bursa'da yaptıklarını çok özet bir şekilde şu ifadelerle nakleder: "**Sultan Alaeddin, Bursa'ya gelüp ve Bursa'ya zapt edüb subasisini ve Sultan Selim'e tabi olanların ekserin (çoğunu) kılıçtan geçürüp ve mîrîye müteallik emvâli (malları) zapt edüb ve sehirlisinden dahi nice mal ve menal alub ve babası Sultan Ahmed adına Hutbe okudub**

" Lütfi Pasa'nın verdiği bu bilgi, Şehzâde Alaeddin'in, Bursa'da yaptıklarını ortaya koyup sergilediği gibi, babasının, hükümdar olarak vazifeyi deruhte etmesi halinde yapabileceği işler hakkında da bir ip ucu vermektedir. Şehzâde Ahmed, böyle bir hareket karşısında Selim'in sessiz kalmayacağını kestirmiş olmalı ki, yanında bulunan ve kendisini destekleyen devlet

adamlarının tesviki ile yardım talebinde bulunmak üzere

oglu Murad'i da Sah Ismail'e göndermedi. Sah Ismail'in izniyle etrafında 20 bin civarında asker toplanır. O da gelip Tokat taraflarında halka eziyet etmeye baslar.

Ordusunda bulunan Kara Iskender, onun hem komutani hem de akıl hocası idi. Öbür taraftan Sah Ismail'in adamı Nur Ali de etrafı yakıp yikiyor ve "

II ü gün Sah Ismail'indir

" diye ilan ediyordu.

Sehzâde Ahmed ve oğullarının hareketleri, halk üzerinde çok kötü tesirler meydana getirmeye baslar. Zira halk, daha önce alismis olduğu sukûnet, devlete güvenme ve haksiz bir sekilde vergi vermeme prensipleri artık ortadan kaldırılmış, idareyi ele geçirmek isteyen bu insanların keyfine göre vergi vermek ve onlara hizmet etmekle yükümlü tutulmuştu.

Öbür taraftan Yavuz Sultan Selim, Kefe'de bulunan oğlu Süleyman'ı İstanbul'a çağırıp onu, yerine **Kaim-i makam (Kaymakam)** bıraktıktan sonra askerini toplayıp durumun enine boyuna tartışılması için müzakere açar ve der ki: "

Babama söz verdim, kardeşlerim rahat durdukları müddetçe onlara dokunmayacaktım. Fakat görüyorsunuz, memleket ne hale geldi? Benim arzum sonuna kadar bunlarla savasmak ve memleketi bunlardan kurtarmaktır.

" Bu arada kardeşi Ahmed'e de bu durumdan vaz geçmesi için bir mektup yazıp ileri gelen devlet adamlarından biri ile gönderir. Fakat Ahmed, basına toplamış olduğu Turgutlu ve Varsak askeri ile Selim'in bu barış teklifini kabul etmeyip isyana devam eder. Bundan sonra, devlet erkânının tamamı, Selim'i destekler. Selim'in arzusu üzerine İstanbul'dan Anadolu'ya geçilir. 15 Cemaziyelevvel 918 (29 Temmuz 1512)'de Bursa üzerine gidilir. Halk tarafından şehri terk etmeye mecbur bırakılan Alaeddin, çekilmek zorunda kalmıştı. Bu esnada Ankara'da bulunan Ahmed, Amasya'ya geri dönmüş ise de Amasya Sancakbeyi Mustafa Pasa'nın, şehrin kapılarını açmaması ve bu arada Ankara'ya kadar ilerleyen Yavuz Sultan Selim'in kuvvetleri tarafından takip edildiğinden doguya dogru kaçmaya devam eder. Darende ve Malatya'yi geçip oradan **Mısır Sultanı veya Sah Ismail'e sığınmak ister.**

Yavuz Selim'in, takibi için gönderdiği Malkoçoğlu Tur Ali Bey, pesinden Darende ve Malatya'ya kadar gelir.

Tur Ali Bey, buradan Yavuz Selim'e bir mektup yazarak Memlûk topraklarına girip girmeme hususunda fikrini sorar.

Bunun üzerine Yavuz Selim, Memlûk topraklarına girmeden geri dönmesini ister. Tur Ali Bey, oradan Sivas'a gelir. Bursa'dan Ankara'ya gelmiş olan Yavuz Selim de kisin yaklaşması üzerine Bursa'ya döner. Ahmed, Darende'den Yavuz'a bir mektup gönderir. Mektubunda kendisinin yabancı bir devlete iltica etmesinin Osmanlı Devleti için büyük bir utanç vesilesi olacağını bildirerek anlasma teklifinde bulunur. Bu mektuba karşılık veren Yavuz Sultan Selim, onun bu teklifini red ederek sadece Müslüman bir devlette kalabileceğini bildirerek bu şartla her türlü ihtiyacının karşılanacağını söylemişti. Bu sıralarda, Amasya'yi zapteden Ahmed'i ani bir baskın ile ele geçirme teşebbüsü de sonuçsuz kalmıştı. Bununla beraber Yavuz Sultan Selim, Ahmed'e olan meyli yüzünden Vezir-i Azam Koca Mustafa Pasa'yi Ahmed'le haberleşiyor diye Bursa'da

idam ettirerek onun yerine

Hersekzâde Ahmed Pasa

'yi dördüncü defa olarak sadarete getirir.

Yavuz Sultan Selim, devletin bekasi ve halkinin selâmeti için sehzâdeler gailisini bütünüyle bertaraf etmek zorunda idi. Tarihî bilgi ve tecrübeler, hayatta kalan sehzâdelerin devamlı olarak devlet için bir problem olduklarını, dis güçlerin, bunların saltanat hirsindan devamlı surette yararlandıklarını gösteriyordu. Bunun içindir ki, Yavuz Sultan Selim, Sehzâde Mahmud'un oğulları Kastamonu Beyi Musa ile Orhan ve Emirhan, Âlemsah'ın oğlu Çankiri Beyi Osman ve Sehinsah'ın oğlu Nigde Beyi Mehmed'i de ortadan kaldırmak zorunda kalır. Selim, ilmi, irfani ve cömertliği ile her sınıf halkın, bu arada yeniçerilerin sevgisini kazanmış bulunan agabeyi Korkut'un saltanat hakkındaki görüşlerini öğrenmek için, kendisine devlet ricali agzından mektuplar yazdırır. Bu mektuplara kanan

Kor

kud

un, hâla saltanata gelme arzusunda olduğunu "

derûnunun saltanat havasi ile

" gören Yavuz Sultan Selim, Bursa'dan hareketle Saruhan (Manisa) üzerine yürür. Maksudı onu kendi sarayında ansizin bastırmaktı. Bu haberi alan

Korkut, yanına Pervâne (Piyale) adli lalasini alarak Rodos sövalyelerine veya Avrupa devletlerinden birine iltica etmek gayesiyle gizlice Antalya'ya dogru kaçmaya muvaffak olmuştur.

Bu kaçış esnasında onun Teke ili'nde veya Hamid ili'nde bir magaraya gizlendiği bildirilmekle birlikte onun Bergama civarında bulunan bir magaraya gizlendiği anlaşılmaktadır.* Sultan Selim, gelip agabeyi Korkud'u bulamayınca, onun Frenk veya Misir'a gitme ihtimalini düşünerek denizler dahil olmak üzere her tarafı kontrol altına alır. Agabeyini yakalayamayan Yavuz Sultan Selim, geri dönerken Anadolu'dan kus uçurtmaz olur. Bu esnada Korkud Çelebi, yerini keşfeden Türkmenlerin ihbarı üzerine Piyâle ile birlikte yakalanır. Bursa'ya getirildiği bir sırada Egrigöz'de **9 Mart 1513'te Kapıciyasi Sinan Aga tarafından uykuda iken yay kirisi ile bogulmak suretiyle öldürülür.**

Daha önce Muhafızlar tarafından Korkud'un yanından uzaklaştırılmış bulunan

Piyâle, döndüğünde efendisinin öldürülmüş olduğunu görerek büyük bir teessüre kapılır. Artık hiç birsey kendisini avutamaz. Onun tek tesellisi, ölünceye kadar, Bursa'da Sultan Orhan türbesine defn edilen Korkud'un türbedârlığını yapmak olur. Gerçekten Sultan Selim, Sehzâde Korkud'un nedimi (lala) olan Piyale'yi efendisine sâdikane hizmet ettiği için takdir edip mükafatlandırır.

Bol ve külliyetli miktardaki bir tahsisatla onu türbedarlığa tayin eder. Korkud Çelebi'nin ölümü üzerine üç günlük genel bir matem ilan eden Yavuz Sultan Selim, biraderinin saklandığı yeri haber veren Türkmenlerden bazılarını öldürtür.

Korkud, Osmanogulları'nın kıymetli bir mensubu idi. Âlim, fâzil, sair ve musikisinasti. Bahriye (denizcilik) işleriyle ilgilenmekten büyük bir haz duyduğu gibi denizcileri de himaye ederdi. Devletin, denizcilikle ilgili gelecekteki hedeflerini derin bir vukufuyla görüp takdir ettiği rivayet edilir.

Keza Barbaros biraderlerin onun himayesini gören denizcilerimiz olduğu söylenir.

Yavuz'un hükümdar ilan edildiği sırada İstanbul'da bulunan **Sehzâde Korkud, ona sadık kalacağına ve saltanat dâvasına kalkışmayacağına dair söz vermişti.**

Selim de muhalefet edilmediği müddetçe rahat ve müreffeh bir hayat geçirebileceğini kendisine vaad etmişti. Bununla beraber Korkud'un büyük bir huzursuzluk ve sıkıntı içinde bulunduğu anlaşılmaktadır. Çünkü her şeyden önce Yavuz'un verdiği söze sadık kalıp kalamayacağı belli değildi. Ayrıca onun sert ve hasin tabiatını da biliyordu. Belki de bunları dikkate aldığı içindir ki, İstanbul'dan ayrılıp sancığına hareket ettiği zaman Yavuz'dan Midilli Adası'ni istemisti. Bu talebi yaparken elbette bir düşünce vardı. Bunu sadece gelir bakımından mı istemisti, yoksa basına nasıl olsa bir felaket geleceğini düşünerek, buradan Misir'a veya amcası Cem gibi başka bir ülkeye kaçmayı mı düşünmüştü? Bunu simdilik kesin olarak söylemeye imkân yoktur. Ancak onun bu arzusu, ne padisahça ne de henüz o tarihlerde sağ olan II. Bâyezid tarafından olumlu karşılanmadı. Bununla beraber Yavuz Sultan Selim, istediklerinden daha çoğunun verilebileceğini ancak biraz sabırlı olması lazım geleceğini kendisine bildirir. Bu vaad samimi olmasa bile tam zamanında yapılması bakımından dikkate sayandı. Çünkü Sehzâde Ahmed isyanının devam ettiği bu sıralarda Korkud'un da ayaklanacağına dair söylentiler çoğalmıyordu.

Öyle bir an geldi ki bizzat Sehzâde Korkud bir mektupla Yavuz'a "taife-i ehl-i nifakin" bos durmadığını ve aleyhinde birçok şeyler uydurduğunu, bunlara inanılmaması gerektiğini ve kendisinin tam bir sadakat içinde bulunduğunu bildirmek zorunda kalır. Selim'in, bu mektuba verdiği cevapta kısaca "sen sözünde durdukça bu cânıpten asla endişe etmemelisin" denilmisti.

Korkud'un süpheli bir hareketi de, Midilli'yi elde edemeyince Teke ve Alaiye taraflarının kendisine verilmesini istemesi idi. Halbuki vaktiyle kendisine ait olan bu yerlerden o, sihatine elverişli olmadığını söyleyerek ayrılmış bulunuyordu. Onun, yeniden bu topraklara sahip olmak istemesini, bir tehlike vukuunda, deniz yolu ile başka bir tarafa kolayca kaçma maksadına bağlamak mümkün olduğu gibi idare ettiği toprakların biraz daha genişletilmesi şeklinde yorumlamak da mümkündür. Ancak, sehzâdenin bu gibi istekleri, Yavuz'un süphelerini artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Yavuz Sultan Selim, Ahmed'e karşı kesin sonuç almak için harekete geçme zamanının geldiğine karar vererek, **devlet ricalı agzından ona da mektuplar göndermiş**, geldiği takdirde bu ricalin kendisine iltihak edecekleri bildirilmisti. Bu mektuplardan cesaret alan Ahmed, topladığı kuvvetler ile Bursa üzerine yürümüştü.

İki kardeş Yenisehir Ovası'nda karşılaştıkları zaman Ahmed, kendisine gönderilen mektupların uydurma olduğunu anlamış ise de artık savaşı kabul etmekten başka çare bulamamıyordu.

Burada mağlub olan Ahmed kaçarken atından düşerek yakalanır. Yakalandıktan sonra kardeşi Selim'e adam gönderip özür diler ve kendisini affedip küçük bir yer vermesini ister.

Fakat Selim, Şahkulu olayında askerinin başında olup onlarla savaşmadığı ve birçok Müslümanın ölümüne sebep olduğu için kendisini bağışlamaz

. Bundan sonra Selim, fitnenin ortadan kalkması için, daha önce Korkud'u öldürdüğünü

gördüğümüz Sinan Agayi gönderip 8 Safer 919 (5 Nisan 1513)'te onu da **bogdurur**

.Tahnid edilen cesedi, Bursa'da II. Murad türbesi dahilinde bulunan Sehinsâh'in türbesi yanına defn edilir. Bununla beraber Selim, bu olaydan dolayı çok üzülmüştü. Selim, bu üzüntüsünün bir nisânesi olmak üzere Bursa'da

bin koyun kestirecek ve fakirlere de 700.000 akça dagitacaktır